

LA LLUM QUE HEM TORNA A CASA

-Tu tens diamants als ulls, el mapa dels meus astres. Si mai estic perdut, la llum que em torna a casa...- sonava a la ràdio.

-Tanco els ulls, agafo aire i engego el cotxe. Necessito allunyar-me un temps, necessito desconnectar. A la casa familiar de Calonge estaré bé, segur que estaré bé. – es deia la Laura.

La vida que l'envoltava durant aquests mesos estava plena de mentires que li han fet mal.

-A 200 metres giri a la dreta i haurà arribat al seu destí.- anunciava al GPS del cotxe.

-Per fi he arribat! Quants anys que no estava aquí, crec l'última vegada jo devia tenir 10 anys.- recordava ella.

La casa era una herència que li havia deixat la seva avia al morir. Una casa gran on es reunia als estius tota la família. La Laura deixa les maletes i el primer que fa es anar al Castell de Calonge on tantes vegades hi havia jugat amb els seus cosins fent de princesa.

-El castell continua amb la màgia que sempre ha tingut, on els mes petits somiàvem que érem prínceps i princeses en un mon de monstres.

-Bona tarda, hi ha una taula per sopar per la teva cosina petita? – va preguntar la Laura al obrir la porta del restaurant del seu cosí.

-Oh, la meva petiteta!!! Per fi has arribat!! - va exclamar el Marc, el seu cosí,

Els dos es van abraçar efusivament.

-Seu que tens que explicar-me moltes coses – va dir en Marc.

Ja es de nit, la Laura en acabar de sopar al restaurant agafa el cotxe i abans d'anar cap a casa, es trasllada al Passeig de Sant Antoni, per passejar una mica per la platja.

Ja allí, es treu les sabates i comença a caminar per la sorra. Després de caminar una mica s'asseu al terra i mira les estrelles. En aquell moment una estrella fugaç apareix al

cel. La Laura tanca els ulls, agafa aire i demana un desig interiorment. Dels seus ulls apareix alguna llàgrima.

Ja es fa de dia a Calonge, la Laura es prepara per anar a fer unes compres. De sobte sona el timbre de la porta. La Laura va a obrir.

-Hellowiiiiiiii!!!- es sent cridar. Es l'Andrea, la millor amiga de la Laura.

-Jajaja, hem pensava que t'havies perdut.- diu la Laura.

- Jo perdre'm, que vaaa!! Ja saps que soc com un GPS.- es posen les dos a riure.

Comença a fer-se fosc. Després d'estar tot el dia per la casa i per la piscina, la Laura i l'Andrea es disposen a sortir a sopar i a passar-seu be. Agafen el cotxe i es dirigeixen cap a Palamós.

Ja sopades es dirigeixen a passejar per la platja gran de Palamós, quan de sobte la Laura veu aparèixer a Gerard.

-Que fas aquí, Gerard?-pregunta la Laura amb la veu seria.

-He vingut per parlar amb tu, per dir-te que hem van parar una trampa en la que jo vaig caure, que m'he adonat que sense tu es com si hem faltes una peça en la meva vida, ets la meva alegria, que si mai estic perdut, tu ets la llum que hem torna a casa.....

FI

